

frugtbarest mulige Udbytte af denne Samling. Men paa den anden Side tror jeg, at den ærede Minister vil indrømme, at saaledes som det er gaaet, har den ærede Ministers politiske Forudberegning ikke været aldeles „tilforladelig“, om det maa være mig tilladt at bruge et moderne Udtryk fra Landstingets Møde i Gaar. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som interesserer os Alle meget, men allermest dem, som mest trænge til Reform, og det er de Mange i Samfundet, som have for Lidt, og som stadig raabe paa Brød, men faae Stene i Stedet. Jeg har tænkt over, hvorledes det skulde være muligt at staffe Plads til Forhandling, det vil sige Tid og Rø dertil. Jeg tillod mig under Finanslovens første Behandling i Oktober 1888 at gjøre en Henstilling, som jeg ganske vist ikke lagde megen Vægt paa, men som maaste engang ved Leilighed kunde tages under nærmere Overveelse, og det var, om man ikke kunde forandre Finansloven saaledes, at den i Stedet for at være fra 1ste April til 31te Marts, varede f. Ex. fra 1ste Juli til 30te Juni. Men saa meget forekommer mig i alt Fald klart, at Noget af det, der bringer mest Forskyrrelse ind i Folkethingets Arbejde, er dette tvæeggede Sværd: Oplosning, som stadig hænger over Thingets Hoved. Næppe er Thinget kommet sammen efter en Oplosning, før man hører Rygter om ny Oplosning, og jeg tillader mig at spørge, om det egentlig er et Middel, man fra nogen Side bør søtte videre Pris paa. Det er at marchere paa Stedet, det er som Perpendiklen, der svinger snart lidt til den ene Side, snart til den anden. Jeg tror, at dersom en dansk Historiefriver engang vil sætte en Overkrift over det Kapitel af den danske Historie, som begynder med Terminsdagen 1875 og ender med, jeg veed ikke hvilken Terminsdag i Fremtiden — men har det været en halv Menneftaalder, kan det maaste være en hel — kan det være den samme, som en politisk Forfatter har brugt til en Bog: „Opløste Forhold“, „Oplosningen fortsættes.“ Det er Oplosningen, der har været det mest Betegnende for den nuværende Regjering. Men skulde det ikke være muligt at gjøre et alvorligere Forsøg paa en saadan Ændring af Grundloven, der ogsaa er bleven ændret under den nuværende Re-

gjering, at vi engang igjen kunne komme i en regelmæssig Tilstand. Jeg skal ikke omtale det Forsøg, som blev gjort fra en enkelt Side, 3 Medlemmer her i Salen, i Slutningen af forrige Aar, men jeg skal kun staa fast, at ved den Leilighed tror jeg, man kunde sige, at det er anerkendt, at Grundloven bør ændres. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om man begyndte Ændringen paa § 53 og der indførte omtrent det Samme, som man har i den svenske Rigsdag, nemlig at naar et Forslag — det gjælder særlig Bevillingsforslag — ikke er vedtaget enslydende i begge Kamre, finder der en Afstemning Sted i hvert af dem med luskede Sedler vel at mærke, og en af dem udtrages i det ene Kammer for det ene Tilfælde, at Stemmerne skulde staa lige. Hvis Stemmerne ikke staa lige, tilintetgjøres den luskede Seddel, i modsat Tilfælde bliver den aabnet og afgjør Sagen. Der er ikke saa lidt Forskjel paa dette Forslag og det, som engang tidligere af det ærede Medlem for Nørreundby blev forelagt her. Jeg skal henstille, om man ikke skulde prøve paa med alvorlig Billie og Imødekommen fra begge Sider at faae Noget gennemført i den Retning. Men, vil man sige, saa skal der ogsaa en Oplosning til. Ja selv om vi ikke skulde bruge den korte Tid, som formodentlig er tilbage af Samlingen, til Andet, tror jeg, det vilde være et nyttigt Arbejde at enes om en saadan Ændring, selv om hele Rigsdagen derefter skulde opløses. Men jeg kommer tilbage til, hvad jeg for berørte med Hensyn til Oplosning, nemlig om det ikke var ønskeligt at komme helt bort fra Oplosninger og i Grundlovens § 95 at indsætte en saadan Bestemmelse, at Folket kunde give sin Mening tilkjende, om det var for eller imod Grundlovsændringer eller andre vigtige Beslutninger, som kunde taale Opsættelse, althaa gaa frem paa lignende Maade som i Schweiz, hvor man igjennem Folkeafstemning — thi det er jo Meningen med Oplosningen — søger at faae at vide, hvad Folket mener i det givne Dieblit. Med Hensyn hertil have vi en Bestemmelse i vor nuværende Valgløb, som utvivlsomt kunde bruges; den findes i § 39, 2det Stykke, som bestemmer, hvorledes man hører sig ad, naar kun een Folkethingskandidat har stillet sig, og der forlanges skriftlig Afstemning. I det Til-